

tokavi sva ostali poldrug dan. Teta nam je pravila o sv. Feliksu veliko lepega, pa sem že pozabila. Prav dobro pa pomnim pripovedke, s katerimi nas je kratkočasila najmlajša sestrična. Nekatere so take, da vas bodo gotovo mikale, ker se govori v njih o potovskem svetniku.

(Konec prih.)

Sveti Feliks.

Narodna; zapisal Fr. Zorec v Št. Lovrenci na Dolenjskem.

Svet' Feliks se je na svet rodil,
 Sam Jezus se ga je veselil.

Feliks je bil star dvanajst let,
 Že je bil na vojsko vzét.

Feliks se je jokal takó,
 Da se sliš' v sveto nebó.

Feliks je trikrat v vojski bil,
 Vse trikrat je vojsko dobil.

Že se je enkrat primer'lo,
 Da Feliksu glav'co vzemó.

Pokopan je bil tjà na gmajinco,
 Kamer ta neumna živinica.

Iz groba so zrastle rož'ce tri,
 Rož'ce tri, oj lilije.

Vsak, kdor je mimo šel, je djal:
 „Tukaj gvišno en svetnik leži.“

Prišli so trije duhovniki,
 Al' duhovni, al' fajmoštri.

En majh'no trav'co prizdignejo
 In notri Feliksa vidijo.

En' pisemce v rokah drži,
 In gor' je b'lo zapisano:

„V Šmihelu je rojen bil,
 V kapiteljnu je krščen bil,

V Novem mest' s' je prebivališče zbral,
 Kjer bo romarjem gnade dajal;

Vsem unanjim romarjem,
 In tud' domačim farmanom.“

Slutnja.

Jasna so nebesa sinja,
 Polje bojno se razgrinja,
 Ljut v šotorih dvojih roj
 Kuha v sreci srd in boj.
 Bliskajo se ljuti meči,
 Vojnikom žaré oči,
 Vriskajo: Kri mora teči,
 Vražja kri, osvete kri!
 Bojna se razlega tromba,
 Iz topov preti smrt bomba:
 Vojska vojski smrt preti.

Dva prijatelja slonita
 Orla dva, oba molčita;
 Saj srcé, skrbno srcé,
 Trikrat več jima pové!
 Z jeklom prsi so pokrite,
 Vender rahlo je srcé
 Trde in krvave kite,
 Vender sezata v roké.
 Čelo polno brige, mraka,
 Vender mlada sta junaka,
 Mlado žar oči žaré

Milan vrpne oči ljubeče,
Milo Ljuboju šepeče:
„Ljuboj, Ljuboj, mili mi!
Kak mi bleda polt bleđi!
Ah, kak čudni so mi čuti!
Kak nemirno zbija kri!
Kak mi srce nekaj sluti,
Kak nečesa se boji!“
Trdneje se ga oklene,
Na srcé mu glavo dene,
V mislih, čutih se topi.

Drug sočutno ga pogleda,
Ranila ga je beseda!
Da dejal mu na srcé
Milan ljube ni glavé:
Moral zanj bi se prijeli!
Tak pa le molčé okó
Od solzic se mu zasveti,
In s tresočo le rokó
Milanu lasé pogladi.
V tugi in v ljubezni mladi
Mu oči bleskečejo.

Kar med vojsko hrup nastane!
Tromba poje črez poljane:
Kvišku! meč zgrabite! v boj!
Vražji že se bliža roj!
Vojska nastane in vihra velika
Kónj in orožja in móž in kosá,
Roj se za rojem v boj strašni pomika,
Vojske grom, kretanje sem in pa tja!
„Ljuboj, Ljuboj! čuj! na strani
Čuj, na strani mi ostani,
Skupaj da vojujeva!“

Kakor trde, silne skale
Blizu morja, kraj obale
Móž mogočen zid stoji,
Meri mož možá z očmi.
Smrt zre iz cevi krvave —
Dolga vrsta je cevij —
V vetru plahutá zastava,
Tiho, grozno vse molči.
Milan, Ljuboj skup stojita
Kakor hrasta v tla pribita,
Smrt noseča pred pestmi.

Top zagrmí, topov gromi vzbudé se,
Zemlja ječi, pod nogami se trese:
Vrag je krvavi boj prvi začel.
Grom in zvižganje, sikanje in strel!
Kam je palo prvo zrno? —
V prsi ah, Milanove!
Zgrudi se na zemljo črno,
Ljuboj bleđ ves trese se.
K mrtvemu vlekó ga želje
Toda: „V boj!“ grmi povelje
V boj obupen vrže se.

Posavski.

